

Понекад се чини да понижењима, којим Србе и Србију излаже „Међународна заједница“, просто нема краја. Сваке године нас наши Европејци убеђују да је „то све“, „последња горка пилула“, „последња жаба за гутање“, па се увреде и дрскост пријатеља са Запада само отежу у недоглед. Ко ће се чудити што је Србија ћутке прешла преко примања албанске самопрокламоване државе у ММФ, ако није била у стању да своје интересе заштити у једној Црној Гори, или да отворено ругање свом уставном поретку ондашње политичке врхушке макар достојно (и достојанствено) санкционише? Кога ће изненадити пријатељско стезање шаке америчком потпредседнику и албанском лобисти, ко је безброј пута видео Хавијера Солану у Београду као безмало „најдражег госта“? Најзад, ко има право да се јогуни на званичнике Хашког трибунала, када ови негодују због српске јавне скандализованости пресудама овог судилишта, ако смо пре тога ћутке и оборене главе прешли преко драконских казни за безмало све политичке личности које су представљале српски народ у југословенским ратовима, а које смо сами тамо послали?

Неко је, ипак, проценио да је „доста било“ и да се одређене границе морају повући. Говоримо о Расиму Љајићу, министру рада и социјалне политике, чије му паралелно звање „координатора за спровођење Акционог плана за завршетак сарадње са МКТЈ“ даје за право да са своје скрајнуте позиције у Влади коментарише овако значајна национална питања. Министар је, можда из аутентичног патриотизма, а можда и пуког професионализма који му налаже да „сарадњу са МКТЈ“ заиста „заврши“ у неком тренутку у будућности, изјавио како претње и притисци на српску јавност због њене, благо речено, (оправдане) озлојеђености на низ пресуда донетих у овом суду, „доводе у питање достојанство државе“ и њеног народа. „Србија није банана-република“, изјавио је Љајић, додајући да нико извана нема права да одређује шта у Србији „сместо да кажемо“, нарочито када су наше изјаве „одмерене“.

Ма шта ко мислио, било о Љајићу, било о властима у Србији, министрова изјава није нимало наивна. Она погађа суштинску ствар везану за Хашки трибунал, ако политика према њему треба да се заснива на државном прагматизму (што је курс који је усвојила Ћинђићева влада, а све касније подржале), а не на националној шизофренији и самоубилачком нагону (који је карактеристика идеолошке, медијске и самопрокламоване „културне“ елите). Наиме, „сарадње“ са Хагом смо се прихватили да би је у једном тренутку „окончали“, „привели крају“ и „скинули са дневног реда“. Своје грађане (неке од њих чак и заслужне) нисмо почели ловити као криминалце из жарке жеље да се „денацификујемо“ и подигнемо на „нормалан цивилизацијски ниво“ (на коме су, рецимо,

Албанци, Бошњаци и Хрвати), већ просто зато што је „међународна заједница“, чији пипци управљају (скоро) свим друштвеним и економским процесима у држави, претила да ће начисто блокирати наш развој и опоравак од бомбардовања и санкција, ако то не учинимо.

Изручење српских грађана је једна ствар, која је, у најмању руку, регулисана једним проблематичним, али у Скупштини донесеним и ратификованим законом. Испирање властитог мозга (тзв. „ментална хигијена“) по којој једностране, намонтиране, политичко-идеолошке пресуде луткарског позоришта у Хагу треба да доживљавамо као „правду“ која ће нас одвести „националној катарзи“ (и, речима Анрија Левија, „избацити мале Милошевиће из наших глава“), ни на који начин не спада у нашу законску одговорност и међународну обавезу. Министар Љајић је стога повукао црту на правом месту – тамо где престаје закон, а почиње идеологија. Тамо где Хашки трибунал престаје да буде (злоупотребљени и изманипулисани) суд УН, а постаје панбалкански политбиро, комитет идеолошког здравља, „Министарство истине“.

С обзиром да Љајић није припадник политичке струје која сматра да Закон о сарадњи са МКТЈ треба укинути, од њега се не може очекивати више од тога. И не само то, с обзиром на то да сличну врсту забринутости над повређеним достојанством државе истог дана нису показали председници Републике и Владе, вероватно нико од анестезиране (еутаназиране?) српске јавности не би Министру рада узео за зло да је и сам „прогутао кнедлу“ и оћутао. Напротив, *након* што је он повукао један принципијелан, професионалан и пре свега *достојанствен* потез, нашао се на мети, не само европодобних медија и интеграторско-лустраторских НВО, него и српских „патриота“ којима више одговара да се ова земља до краја понизи (не би ли се тако сахранила њена политичка „елита“), него да се негде, најзад, стави тачка.

Управо зато што је српској јавности *избијено* из главе национално достојанство, образ и осећај за правду, управо зато сваки, ма и најмањи чин отпора западњачкој „реформацији духа“ треба поздравити као промену набоље. Без обзира са које стране политичког спектра долази. Србија је на ивици уништења, а националне и патриотске *политичке* снаге не постоје. Свака помоћ је добродошла.